

זוהר חלק א' פרשת ויחי דף ריז ע"א

כמו שיש בגדי קדש למטה יש בגדי קדש למעלה

"וְהֵם יִקְחוּ אֶת הַזָּהָב וְאֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן וְגו'", ואילו כסף ונחשת לא כתוב, והרי בחשבון היו, פתח רבי אבא ואמר, "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נָאִם ה'" (חגי ב, ח), זהו שכתוב: "הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לָהֶם" (תהלים קטו, טז)^[ח], בכמה מקומות עיינתי באלה בגדי הקודש, שכתוב: "בְּגָדֵי קֹדֶשׁ הֵם" (ויקרא טז, ד), וכתוב: "וְעָשׂוּ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ", מה קדושה יש כאן. אלא כך למדנו, קדושים הם בכל מקום, וכתוב: "וְעָשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ", כדמיון שלמעלה, שלמדנו כהן גדול למעלה, כהן גדול למטה, בגדי כבוד למעלה, בגדי כבוד למטה.

בבגדי כהן גדול לא היו כסף ונחשת שבזה משתמשים כולם

ומה שלא אמר כסף ונחשת, לפי שלמקום אחר נסתלקו, שכתוב: "כָּל עֲמוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב וְגו'", וכתוב: "וְאֲדִנִּיהֶם נְחֹשֶׁת", שהם לכלי שמוש להשתמש עמהם במשכן, אבל כאן באותן בגדי כבוד, לא רצה שישתמש עמהם איש אחר, מלבד הכהן הגדול אשר שמן משחת קדש על ראשו, שכתוב: "וְעָשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אֶחֶידָ לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת", שבאותן הבגדים הוא דומה להכהן שלמעלה.

זוהר חלק ב' פרשת תצוה דף רלד ע"ב

האורים הם סוד ז"א

"וְנָתַתָּ אֶל חֶשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִיִם", אמר רבי יהודה, הרי ביאורו, "אֶת הָאוּרִים" משמעותו שמאירים, סוד אספקלריא המאירה^[ט], וזהו חקיקת אותיות של השם הקדוש, בסוד מ"ב אותיות, שבהן נבראו העולמות, והיו משוקעות בו.

התומים הם סוד המלכות

"וְאֶת הַתְּמִיִם", סוד האותיות הנכללות במקום אספקלריא שאינה מאירה^[י], והיא מוארת בע"ב אותיות נחקקות, שהם סוד השם הקדוש, וכולם נקראים אורים ותומים.

זיו הזוהר

המאיר זו ספירת התפארת שנקרא שמש עלמא דדכורא, ושם מכתיר השם מ"ב. י. מאור שאינו מאיר מעצמו זו ספירת מלכות שנקראת לבנה, והשם ע"ב מכתיר לה, פירוש, שבא לה הארה מעולם החכמה ששרשו השם ע"ב שהוא הוי"ה

ח. מכוון זה הכתוב הוא שהדבר שהוא רוחני ביותר מחובר למעלה למקום שהוא רוחני ביותר, וכן כאן בבגדי כהן גדול לא יאות כסף ונחשת שנעשה מהם כלי שמוש להמשכן אלא מה שהוא יקר ונכבד ביותר, דהיינו זהב תכלת וארגמן וכו'. ט. מאור

בכח השמות הללו האירו האותיות האחרים

בא וראה, כאשר אותן האותיות היו משוקעות שם, בכח ההוא האירו אותיות אחרות בחקיקתן, שהן שמות השבטים, או שהאירו או שנחשכו, והכל בסוד אותן האותיות של ב' שמות הקדושים כמו שאמרנו.

ואלו האותיות של השמות הקדושים, הן באות על סוד התורה^[יא], וכל העולמות נבראו בסוד אלו האותיות, ב' שמות האלה היו נגזים ומשוקעים שם, ושמות השבטים היו בולטות אותיות שלהם מבחוץ, ועל כן הכל מסוד אלו האותיות בא, והכל נתבאר.

זוהר חלק ב' פרשת פקודי דף רלא ע"א

על ידי הכהן גדול עם מלבושיו נשפע חסד

"וְהָיָה עַל אֶהְרֹן לְשָׂרֵת וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבָאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה'", אמר רבי שמעון, הכל הוא בסוד עליון, לפי שנצרך הקול שיהיה נשמע, והברכות יניחו על העולם, בעבור הכהן שהוא מברך לכל, ועובד הכל.

נשמת הכהן גדול נתמלא מכל נשמות ישראל

"פְּעָמָן זָהָב" זה נתבאר, "רמון", שנתמלא כרמון זה, שהוא נתמלא מהכל, והכל נתבאר.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רז ע"ב

כל אדם שהסתכל על הציץ היה יודע הכהן מה טיבו

"וְעֵשֶׂת צִיץ זָהָב טְהוֹר וּגוֹ", אמר רבי שמעון, מפני מה נקרא ציץ, משמעותו הסתכלות להסתכל בו, ולפי שהיה קיים לענין הסתכלות האדם נקרא ציץ, וכל מי שהסתכל בו בציץ ההוא, היה ניכר בו מה טיבו.

אם היו האותיות מאירות בפני האדם בידוע שהוא בן עולם הבא

בהציץ היו האותיות של השם הקדוש מצוירות בצויר והיו נחקקות בו, ואם היה זכאי זה שעמד לפניו, אותן האותיות שהיו נחקקות בו תוך הזהב היו בולטות מלמטה למעלה, ועלו מהצטירות ההיא בהארה, והיו מאירות בהפנים של האיש ההוא, הופיעה התנוצצות בו ולא נצצו האותיות, ברגע ראשון שהסתכל הכהן בו, היה רואה הארת כל האותיות בפניו, וכאשר הסתכל לעיין בו, לא היה רואה כלום, אלא הארת פניו שהיו מאיר, כאילו התנוצצות של זהב היה מתנוצץ בו.

הארת האותיות נעלמות מיד

מלבד הכהן שהיה יודע מראה של הסתכלות הראשונה שהיה רואה לפי שעה, שהרי רצונו של הקדוש ברוך הוא היה בו באדם ההוא, וידע שהוא מוכן לעולם הבא, לפי שמראה הזה האיר עליו מלמעלה, הקדוש ברוך הוא היה רוצה בו, וכשהיו מסתכלים בו לא ראו כלום, לפי שהמראה שלמעלה אינו נתגלה אלא לפי שעה.

זיו הזוהר

במלוי יודי"ן כידוע שאבא יסד ברתא. יא. תורה שבכתב היינו אורים, תפארת, ותורה שבעל פה

אם אין פניו מאירים בידוע שהוא עז מצח

ואם עמד אדם לפני הציץ ההוא, ובפניו לא היה נראה לפי שעה מראה קדושה, היה יודע הכהן שהרי זה בעל עזות מצח, ונצרך לכפר עליו, ולבקש עליו רחמים.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ריח ע"ב

כשמסתכלים על הציץ מיד חוזרים בתשובה

אמר רבי יוסי, בא וראה, הרי אמרו שכל אותן עזי פנים שאין להם בושה, אין להם חלק בעולם הזה ובעולם הבא, וכל אותן עזי פנים שהיו בהם בישראל, כשהיו מסתכלים בציץ ההוא, היו משברים את לבם, ומפשפשים במעשיהם, לפי שהציץ על נס היה קיים, וכל מי שהסתכל בו היה מתבייש במעשיו, ועל כן היה הציץ מכפר על אותן עזי פנים עזי מצח.

על ידי שהיה נשבר ליבם היה הציץ מכפר עליהם

כי האותיות של סוד השם הקדוש שהיו חקוקות על הציץ, היו מאירות ובולטות ונוצצות, וכל מי שהיה מסתכל בהתנוצצות ההיא של האותיות, נפלו פניו מאימה, והיה נשבר לבו, ואז היה הציץ מכפר עליו, כיון שהוא גרם לשבור לבו ולהכנע מלפני רבונו.

הקטורת כנגד יצר הרע

כדמיון זה היה הקטרת, כל מי שהיה מריח בעשן הזה, כשעלה עמוד העשן מן המעלה עשן, היה מברר את לבו בבירור לעבוד לרבונו, והעביר ממנו זוהם היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד לנגד אביו שבשמים, לפי שהקטרת היא ביטול היצר הרע בודאי בכל הצדדים, וכמו שהציץ היה קיים על נס, כן גם הקטרת, שאין לך דבר בעולם לבטל לצד הטומאה מלבד הקטרת.

